

Krzyż Wolności i Solidarności

<https://ipn.gov.pl/kwi/uroczystosci/26,Uroczystosc-wreczenia-odznaczen-panstwowych-Rzeszow-21-listopada-2014.htm>

21.05.2024, 05:26

Uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych – Rzeszów, 21 listopada 2014

21 listopada 2014 r. w Sali Kameralnej Filharmonii Podkarpackiej im. Artura Malawskiego w Rzeszowie prezes IPN dr Łukasz Kamiński dokonał wręczenia odznaczeń państwowych – Krzyży Kawalerskich Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyży Wolności i Solidarności.

Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski odznaczeni zostali:

- Kazimierz Jarzęb
- Jerzy Kazimierz Kopeczek

Krzyżem Wolności i Solidarności odznaczeni zostali:

- Andrzej Kazimierz Barwiński
- Jan Władysław Berek
- Małgorzata Mirosława Czwaro-Sieroń
- Lesław Antoni Granat
- Andrzej Józef Koziół
- Andrzej Jan Kucharski
- Stanisław Łakomy
- Ryszard Rogoziński

Biogramy odznaczonych

Kazimierz Jarzęb, s. Stanisława, ur. 7 marca 1932 r. w Dębicy – od 1952 r. był związany zawodowo z Wytwórnią Sprzętu Komunikacyjnego PZL-Mielec. Od września 1980 r. działał w NSZZ „Solidarność”, w lutym 1981 r. został wybrany na przewodniczącego Komisji Zakładowej tego związku. W dniach od 13 grudnia 1981 r. do 2 czerwca 1982 r. był internowany

wośrodkach odosobnienia w Uhercach i Łupkowie. W listopadzie 1982 r. był jednym z współzałożycieli Regionalnej Komisji Wykonawczej „Solidarność” Regionu Podkarpacie, był również autorem tekstów zamieszczanych w podziemnym piśmie „Solidarność Podkarpacka”. W związku z prowadzoną działalnością został zatrzymany na 48 godzin w dniach od 5 do 7 marca 1984 r., zastosowano wobec niego również dozór MO, jako środek zapobiegawczy. Śledztwo prowadzone w tej sprawie zostało umorzone 24 lipca 1984 r. przez wiceprokuratora Prokuratury Wojewódzkiej w Krośnie na podstawie ustawy o amnestii. Po częściowym rozbiciu struktur RKW „Solidarność” Regionu Podkarpacie w 1984 r. K. Jarzab działalność opozycyjną kontynuował w ramach Komisji Charytatywnej przy aptece leków zagranicznych przy kościele Świętej Trójcy w Krośnie oraz Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy kościele Podwyższenia Krzyża Świętego w Krośnie. Oba te ośrodki stanowiły przedłużenie działalności wspomnianej struktury podziemnej „Solidarności”. W 1986 r. został zwolniony dyscyplinarnie z pracy. Pracował następnie jako technolog w Zakładach Remontowych Sprzętu Energetycznego w Męcince. Od 1989 na rencie.

Jerzy Kazimierz Kopeczek, s. Alfreda, ur. 25 listopada 1950 r. w Bielsku Białej – w kwietniu 1968 r. został zatrzymany, przesłuchany, a następnie jako uczeń XI klasy LO w Oleśnie wydany ze szkoły w związku z kolportażem w marcu tego roku ulotek i odezw odnoszących się do strajków studenckich. W następstwie tych wydarzeń był również kilkakrotnie przesłuchiwany w Komendzie Wojewódzkiej MO we Wrocławiu jako student Politechniki Wrocławskiej. Po ukończeniu studiów w latach 1976–1983 pracował w Hucie Stalowa Wola (HSW). We wrześniu 1980 r. został wybrany na przewodniczącego Komisji Wydziałowej NSZZ „Solidarność” w HSW, angażował się również w działania związane z utworzeniem MKZ NSZZ „Solidarność” w Stalowej Woli. 14 grudnia 1981 r. był jednym z współorganizatorów dwugodzinnego strajku protestacyjnego w HSW, w którym wzięło udział ok. dwóch i pół tysiąca pracowników. 15 grudnia 1981 r. został zatrzymany i internowany w Ośrodku Odosobnienia w Załężu k. Rzeszowa. Po zwolnieniu z internowania 29 kwietnia 1982 r. próbował w warunkach konspiracyjnych kontynuować działalność związkową. W związku z tymi działaniami został powołany na przeszkolenie rezerwy w Jednostce Wojskowej 3466 w Czerwonym Borze, gdzie przebywał od 5 listopada 1982 r. do 3 lutego 1983 r. Został również zwolniony z pracy w HSW. Od 1983 r. był autorem tekstów oraz redaktorem pism podziemnych: „Biuletynu Informacyjnego Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ »S« Kombinat Przemysłowego Huty Stalowa Wola”; „Nie” oraz „SMiS. Stalowowolskiego Miesięcznika »Solidarność«”. Również w tym czasie wraz z Ewą Kuberną współtworzył i działał w Duszpasterskim Ośrodku Kultury Chrześcijańskiej przy parafii Matki Bożej Królowej Polski w Stalowej Woli, w którym organizowano pomoc dla osób represjonowanych i w którym spotykali się działacze opozycji. W latach 1987–1991 pracował jako instruktor, a następnie kierownik punktu konsultacyjnego MONAR w Stalowej Woli. Pracował również w Zespole Szkół w Stalowej Woli oraz w Wojewódzkim Ośrodku Metodycznym w Tarnobrzegu. Pełnił ponadto funkcję radnego Miasta Stalowa Wola, a w latach 1994–1998 był delegatem do Sejmiku Wojewódzkiego w Tarnobrzegu.

Andrzej Kazimierz Barwiński, s. Zygmunta, ur. 6 czerwca 1954 r. w Stalowej Woli – od 1976

r.pracował w Hucie Stalowa Wola (HSW). Od września 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”, pełniąc obowiązki zastępcy przewodniczącego Komisji Wydziałowej tego związku. W ramach represji za działalność związkową od 5 listopada 1982 r. do 3 lutego 1983 r. był powołany na przeszkolenie rezerwy w Jednostce Wojskowej 3466 w Czerwonym Borze. Od 1983 r. zajmował się kolportażem wydawnictw podziemnych, m.in. naterenie HSW. W związku z prowadzoną działalnością kolporterską został zatrzymany 13 czerwca 1984 r., a następnie tymczasowo aresztowany na okres trzech miesięcy. Był przetrzymywany w aresztach śledczych w Sandomierzu i Załężu k. Rzeszowa. Został zwolniony 28 lipca 1984 r. na mocy amnestii. W latach 1983–1988 działał w Duszpasterstwie Ludzi Pracy przy parafii Matki Boskiej Królowej Polski w Stalowej Woli oraz współpracował z funkcjonującym przy tej parafii Duszpasterskim Ośrodkiem Kultury Chrześcijańskiej. Od 1985 r. należał również do Tymczasowej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w HSW oraz Rady Pracowniczej HSW. W latach 1989–1991 wchodził w skład Prezydium KZ NSZZ „Solidarność” w HSW. Pełnił również funkcję wiceprzewodniczącego Rady Powiatu Stalowowolskiego w latach 1998–2002, a od 2006 r. jest radnym Miasta Stalowa Wola.

Jan Władysław Berek, s. Jakuba, ur. 7 lipca 1942 r. w Kamienicy Dolnej – od 1971 r. pracował w Kombinacie Rolno-Przemysłowym „Igloopol” w Dębicy. W 1980 r. został członkiem Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w „Igloopolu”, działał również w NSZZ RI „Solidarność” w Brzostku. 13 grudnia 1981 r. do godzin wieczornych brał udział w strajku okupacyjnym w Urzędzie Gminy w Brzostku. 16 grudnia 1981 r. został zatrzymany za udział we wspomnianym strajku, a następnego dnia internowany w Ośrodku Odosobnienia w Załężu k. Rzeszowa. Po zwolnieniu z internowania 5 marca 1982 r. kontynuował pracę w „Igloopolu”. Za swoją wcześniejszą działalność związkową był represjonowany w pracy. Prowadził prywatną działalność gospodarczą. Obecnie na emeryturze.

Małgorzata Mirosława Czwaro-Sieroń, c. Antoniego, ur. 12 sierpnia 1956 r. w Stalowej Woli – w latach 1979–1980 pracowała jako inspektor w Hucie Stalowa Wola. W 1981 r. została oddelegowana do pracy w Prezydium Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Hucie Stalowa Wola. Po 1985 r. pracowała jako radca prawny w różnych przedsiębiorstwach na terenie Stalowej Woli. 14 grudnia 1981 r. w jej mieszkaniu odbyło się zebranie działaczy Solidarności ze Stalowej Woli, podczas którego podjęto decyzję o utworzeniu konspiracyjnych struktur związkowych. W tym okresie znalazła się w grupie osób organizujących pomoc internowanym, aresztowanym i ich rodzinom. W drugą rocznicę podpisania porozumień sierpniowych uczestniczyła w akcji emisji przez radiowęzeł zakładowy Huty Stalowa Wola audycji Radia „S”. W latach 1985–1987 kolportowała wydawnictwa podziemne, m.in. pisma: „Godność”, „Tygodnik Mazowsze”, „Biuletyn Informacyjny TKZ NSZZ »Solidarność« Kombinatu Przemysłowego Huta Stalowa Wola” oraz bezdebitowe wydawnictwa książkowe. Od 1987 roku współpracowała z Komisją Interwencji i Praworządności „S” oraz Duszpasterskim Ośrodkiem Kultury Chrześcijańskiej w Stalowej Woli. W 1988 r. występowała jako obrońca członków Komitetu Założycielskiego „S” Pracowników Huty Stalowa Wola przed Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Stalowa Wola. Była ponadto redaktorką i autorką tekstów zamieszczanych w piśmie „SMiS” (Stalowowolski

Miesięcznik Solidarności - Gazeta Ruchu) oraz porad prawnych w podziemnym piśmie młodzieży „Obecni”. Zawodowo związana z przedsiębiorstwami i instytucjami w Stalowej Woli.

Lesław Antoni Granat, s. Emila, ur. 8 kwietnia 1958 r. w Rzeszowie - w październiku 1980r., jako student, był jednym z współzałożycieli NZS w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie. W lutym 1981 r. uczestniczył w strajku studentów WSP, był również autorem opracowań graficznych pism wydawanych przez NZS, takich jak: „Kontrapunkt”, „CIA”, „Gadom”. Od 1981 r. jako nauczyciel w Szkole Podstawowej nr 22 w Rzeszowie należał do NSZZ „Solidarność”. Był organizatorem lub współorganizatorem niezależnych wystaw artystycznych prezentujących idee niepodległościowe. Między innymi w czerwcu 1981 r. - wystawy grafiki „Związane z...” w Osiedlowym Domu Kultury Nowe Miasto w Rzeszowie, zamkniętej w wyniku interwencji władz. W listopadzie 1984 r. - wystawy „Idea niepodległościowa w pocztówce polskiej w latach 1905-1924”, zorganizowanej w dolnym kościele Najświętszego Serca Jezusowego w Rzeszowie, a w maju 1985 r. - wystawy poświęconej pamięci marszałka Józefa Piłsudskiego, zorganizowanej w domu katechetycznym parafii świętych Wojciecha i Stanisława w Rzeszowie. W tym okresie wykonał szereg plakatów niezależnych, rozpowszechnianych w drugim obiegu. W drugiej połowie lat osiemdziesiątych zaprojektował również medal „Katyń 1940”, który został następnie odlany w pracowni Hajduka. W latach 1985-1988 był autorem zaproszeń oraz powiadał za oprawę plastyczną organizowanych w Rzeszowie Katolickich Tygodni Historycznych. W latach 1988-1989 opracowywał szatę graficzną kwartalnika społecznego „Ultimatum”, a w latach 1989-1990 - pisma „Solidarność Trwa”. W kwietniu 1989 r. wszedł w skład Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Rzeszowie. Od 2005 r. na emeryturze.

Andrzej Józef Kozioł, s. Stanisława, ur. 19 września 1952 r. w Krośnie - od 1970 r. pracował w WSK „PZL - Krosno”. Od września 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową. Między innymi w listopadzie 1982 r., podczas peregrynacji kopii obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej w Krośnie, wziął udział w spotkaniu działaczy „Solidarności”. W 1983 r. wszedł w skład Regionalnej Komisji Koordynacyjnej Regionu Podkarpacie NSZZ „Solidarność”. Wraz z żoną był członkiem redakcji i drukarzem pisma wspomnianej struktury podziemnej, noszącego tytuł „Solidarność Podkarpacka”. W związku z prowadzoną działalnością został aresztowany 12 marca 1984 r. W areszcie śledczym w Krośnie przebywał do 11 maja 1984, był wielokrotnie przesłuchiwany, w jego mieszkaniu przeprowadzono również rewizję. Postępowanie karne w stosunku do A.J. Kozioła i innych działaczy RKK Regionu Podkarpacie zostało umorzone na mocy amnestii postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Krośnie z dnia 24 lipca 1984 r. Od 1985 r. działał w KIK w Krośnie, w kolejnym zaś roku został współzałożycielem Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy kościele oo. Kapucynów w Krośnie. Od grudnia 1988 r. należał do inicjatorów reaktywowania NSZZ „Solidarność” w WSK „PZL-Krosno”, wchodząc w marcu 1989 r. w skład Komitetu Organizacyjnego „Solidarność” we wspomnianym zakładzie pracy. W 1989 r. podjął również działalność w ramach Wojewódzkiego Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” w Krośnie. Pracował w Rzeszowskich Zakładach Gazowniczych, a od 2003 na kierowniczych stanowiskach w Rafinerii Jedlicze SA. W latach 1994-1997 pełnił funkcję zastępcy

przewodniczącego Rady Miasta Krosno. Był posłem Rzeczypospolitej Polskiej III kadencji (1997–2001), radnym Sejmiku Województwa Podkarpackiego oraz zastępcą przewodniczącego Rady Miasta Krosna (2006–2010).

Andrzej Jan Kucharski, s. Edwarda, ur. 1 stycznia 1946 r. w Rzeszowie – w 1968 r. został relegowany ze studiów na AGH w Krakowie za udział w wiecach studenckich. W latach 1973–1990 pracował w Inwestprojekcie w Rzeszowie. W 1980 r. został przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Inwestprojekcie oraz wszedł w skład MKZ NSZZ „Solidarność” w Rzeszowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego organizował pomoc dla rodzin osób internowanych oraz kolportował prasę podziemną. Od 20 lutego do 30 czerwca 1982 r. był internowany w Ośrodku Odosobnienia w Załężu k. Rzeszowa. Po zwolnieniu z internowania kontynuował nielegalną działalność w ramach Porozumienia Prasowego Solidarność Zwycięży oraz redagował w 1983 r. biuletyn społeczno-polityczny „Informator Rzeszowski”. Na przełomie lat 1983/1984 wraz z Antonim Kopaczewskimi i Januszem Szkutnikiem założył rzeszowski Oddział „Solidarności Walczącej”. Do 1989 r. pełnił również funkcję przewodniczącego Komitetu Wykonawczego tej nielegalnej struktury opozycyjnej, a w latach 1984–1989 redagował jej organ prasowy „Galicja”. W okresie od 1 czerwca do 25 lipca 1984 był tymczasowo aresztowany w wyniku dochodzenia Wydziału Śledczego WUSW w Rzeszowie, prowadzonego w związku z jego udziałem w manifestacji w dniu 3 maja 1984 r. w Rzeszowie. Z aresztu został zwolniony po umorzeniu dochodzenia na podstawie ustawy o amnestii. Jako działacz opozycyjny był wielokrotnie zatrzymywany przez funkcjonariuszy SB na 48 godzin, przesłuchiwany, przeprowadzano rewizje w jego domu, był również pięciokrotnie skazywany przez kolegią ds. wykroczeń na karę grzywny.

Stanisław Łakomy, s. Romana, ur. 17 maja 1940 r. w Siemkowicach – w latach 1963–1985 pracował w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Rzeszowie (MPK). W sierpniu 1980 r. został przewodniczącym Komitetu Strajkowego MPK oraz członkiem Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” w tym przedsiębiorstwie, ponadto pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Zakładowego NSZZ „Solidarność” MPK oraz wszedł w skład Prezydium MKZ w Rzeszowie. Po wprowadzeniu stanu wojennego był dwukrotnie internowany: od 13 grudnia 1981 r. do 11 stycznia 1982 r. oraz od 30 sierpnia do 11 września 1982 r. w ośrodkach odosobnienia w Załężu k. Rzeszowa i Uhercach. W latach 1982–1989 wchodził w skład Regionalnej Komisji Wykonawczej „Solidarność” w Rzeszowie, pełniąc w 1989 r. funkcję jej wiceprzewodniczącego. W ramach prowadzonej działalności m.in. organizował niezależne uroczystości rocznicowe oraz kolportował wydawnictwa podziemne. W lipcu 1984 r. współorganizował Duszpasterstwo Ludzi Pracy przy parafii Najświętszego Serca Jezusowego w Rzeszowie. W związku z prowadzoną działalnością został w 1985 r. zwolniony z pracy, następnie przebywał na rencie. W 1989 r. działał w Komitecie Obywatelskim „Solidarność” w Rzeszowie.

Ryszard Rogoziński, s. Jana, ur. 26 maja 1952 r. w Nowym Lubuszu – w latach 1974–1990 pracował jako projektant i kierownik Zespołu Projektowego Pracowni Konserwacji Zabytków Oddział w Rzeszowie. W latach 1982–1989 działał w strukturach podziemnych, wchodząc w skład kierownictwa Regionalnej Komisji Wykonawczej NSZZ »Solidarność« w Rzeszowie. W ramach prowadzonej działalności m.in. udostępniał swoje mieszkanie jako

punktobserwacyjny, z którego dokumentowano przebieg manifestacji rocznicowych w Rzeszowie, organizował kolportaż prasy i wydawnictw podziemnych w regionie, drukował i redagował pisma „Solidarność Trwa” oraz „Trwamy”. 21 maja 1987 r. został ukarany przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Rzeszowa karą grzywny w wysokości 35 tys. zł za próbę rozpowszechniania nielegalnych wydawnictw w dniu 24 kwietnia 1987 r. w Rzeszowie. W kwietniu 1989 r. współorganizował Komitet Obywatelski „Solidarność” w Rzeszowie. Podczas wyborów czerwcowych był pełnomocnikiem tego Komitetu w Wojewódzkiej Komisji Wyborczej. Od 1991 prowadzi biuro projektowe.